

1970

25 gener

Daniel.

El vaig conèixer el dia 12, per mitjà de José, ^{un pur} per Atzar: quan acabàvem de sopar, i ja érem a punt d'anar-nos-en de Zorba, va arribar, plàcid, colrat de galtes, somrient. Va dir-me, dies més tard, que havia entrat només a telefonar. Va esmentar que buscava un indret on el deixessin dormir, i vam parlar; vam parlar molt més que no hauria estat natural, potser tota una hora. Eram prop d'un quart de ~~vaix~~ ^{hora} (l'hora de l'autobús) quan em vaig decidir finalment a deixar-los. Va tornar a esmentar que li calia trobar un lloc on passar la nit. Ja m'havia agradat prou i li vaig oferir de venir amb mi. Mai no havia fet res de semblant.

És increïble que ens estiméssim ja des de la primera nit (i només perquè ell va voler respondre, cap a les sis de la matinada, a les meves carícies extremadament tímides) i durant set nits. És increïble que no pugui imaginar cap altre amor millor que el seu (vull dir, cap altre amor meu millor que el que li tinc i per ningú que, als meus ulls, mai pugui ser més estimable: del seu amor per mi no en sé res, fora que també el tinc, o el vaig tenir, però tota la resta és cosa incerta). Però encara més increïble és que aquest amor, el meu primer amor plemament satisfet, arribés exactament quan calia i de la manera que calia. No pas massa tard, no, i incorporant realíssimament la meva esperança més vella i profunda.

26 gener

M'agradaria de poder dir que ens vam estimar durant set dies i set nits, però no: van ser només set nits.

Vam fer l'amor la primera nit després que ell es va girar, abraçant-me: jo l'havia estat acariciant i besant, al braç i a l'esquena, i finalment havia ficat la mà dins dels seus shorts, pensant que dormia però sense ^{que em fes, que arribés a} (por ~~de~~) despertar-lo. Em vaig treure tota la roba, li vaig treure els shorts i els pantalons del pijama, i ens vam estrènyer i refregar l'un contra l'altre.

La segona nit havíem begut champagne. Crec que vam anar al llit tard, cap a les dues. Li havia rentat la roba i duia només els pantalons del pijama. Quan semblava que ja dormia, li vaig descobrir el ventre (sempre ell a la meva esquerra, girat d'esquena) i el vaig besar i acariciar. Vam fer l'amor rabejats en la suor, exsudant el champagne. Crec que hi vam tornar més tard, cap a la matinada.

El dimecres ell va tornar begut, cap a les dotze. Recordo només la fortor del seu cos, quan el vaig besar a l'engonal.

O potser va ser el dijous: havíem estat parlant i bevent cervesa des de les set. Molt tard, per fi, va accedir a venir al llit, i per primera vegada hi va entrar completament nu.

El divendres el vaig convèncer que prengués un bany. Al llit, crec que va ser sobretot aquest dia que li va costar més d'obtenir el seu plaer; però també que va ser la nit que ens vam quedar abraçats, estrenyent-nos l'un al costat de l'altre.

Recordo que el dissabte va tornar una o dues hores més aviat que no havíem convingut. Al llit, ni tan sols va voler esperar que haguéssim fumat el darrer cigarret: es va girar d'esquena, deixant-me sol. Però vam fer l'amor tan bé com es pugui.

El diumenge, mentre feia el pallasso preparant-se per la gran expedició del dia següent, el vaig poder per fi veure del tot bé. Vam fer l'amor en un acord perfecte.

Ens vam estimar, doncs, durant set nits. Vaig ser feliç, totalment feliç, feliç com mai no ho havia estat, durant set dies i set nits. Des de la nit del dia 12 fins al matí del dia 19.

Ara em sento com un cadàver. Vaig plorar per Daniel, la nit del dimecres dia 21, quan em va semblar impossible de sostenir cap romanent d'esperança que mai el tornaria a veure dins dels límits del nostre amor de la setmana anterior. Vaig tornar a plorar per ell la nit del dissabte, per expel·lir amb les meves llàgrimes d'amor la meva humiliació i el meu despit. Vaig tornar a plorar pel seu amor ahir, diumenge, a la tarda, d'una manera desesperada i gairebé fora de tot control, defensant-me una altra volta contra el despit i la humiliació. Crec que l'única virtut de les llàgrimes haurà estat la d'esgotar-me físicament, posant-me en un estat de torpor gairebé del tot indiferent a qualsevol moviment d'emoció. I, tanmateix, hi tornaré: vull viure, i tornaré a viure.

Vaig començar ahir aquest diari, sense gust, per disciplina. Hi he posat fins ara tota la veritat que sóc capaç d'expressar. Però no és tota la veritat.

Per exemple, m'he esforçat a recordar els passos que va seguir el nostre amor des de la primera nit fins a la darrera. No he inventat res, però no estic gens segur d'haver^{-ho} recordat bé. No he inventat res, i estic segur que ho he deformat tot, perquè no hi he posat res del que va ser tot el temps essencial, i que no podria arribar a descriure sense al mateix temps inventar-ho. I és això: que vaig estimar Daniel des del fons de tota la meva vida, amb un amor únic en la mesura^{en} que va tenir el caràcter, abans que res, d'un somni realitzat. El pas des d'aquest amor als "fets d'amor" és el que la meva rememoració hauria hagut d'haver inventat, per poder ser veritable. I, al mateix temps, tota la veritat a què puc atènyer-me, i a què voldria atènyer-me, resideix en els fets d'amor. El vaig besar, el vaig estrènyer contra meu, li vaig donar plaer i en vaig rebre: sense això, el somni no val res. I, tanmateix, la realitat de tot això resideix sobretot en la realització del somni.

Un altre exemple: el vaig estimar, i no sé pas si encara l'estimo gens. Tot el que he escrit ha estat per dir el meu amor, però no he dit res de les raons del meu amor per ell, que també hauria d'inventar, ni de les raons que tinc per no tenir-li cap amor, que tampoc no podria donar sinó indirectament, inventant-les per tal de fer-les plausibles, tant en el que es refereix a mi com en

relació amb ell. No em costaria gens de deseixir-me'n: no ho vull fer. No em costarà gens de tornar-lo a estimar, però em fa por que l'hagi de seguir estimant. Ell, tot sol, ja és bastant ^a per fer-me dubtar del seu amor; i sé tanmateix que m'estima. Ell, amb Ray, envileix el nostre amor; i, no obstant, la meva angúnia no té cap justificació gaire més important que la mesura del meu egoisme. Em fa por que ^{m'}hagi de ^{fer}patir. L'estimo i m'estima, i em fa angúnia de pensar que em farà patir, i d'una manera sòrdida.

27 gener

What frightens me is his involvement with Ray, which is, in the last resort, tantamount to his involvement with the world; I am terrified at the thought of the feelings of spite I will develop, which I don't want to entertain, whose baseness fills me with anguish, knowing, nevertheless, that they will be largely justified, for it cannot but prove true that between him and myself lies the whole world - starting with Ray.

I am frightened, and I don't allow myself to be happy. I could, you know: with a little courage, I could concentrate only on the ^{deeds}~~facts~~ of love, ^{down}relating them one by one, rehearsing all over again the fulfilment of my dream. And yet I don't dare: it is as if I was afraid of losing touch with the reality of my happiness, by losing myself into my dream.

Em disgusta tot el que he escrit fins ara: em sembla mal escrit, tèrbol i, en darrer terme, fals. Però el pacte que cal acceptar en començar un diari exigeix, justament, que res no se supprimeixi. Tot servirà de testimoni d'un estat d'esperit, d'un moment del passat.

Escric, quina bestiesa!, per suplir l'experiència. Daniel és lluny, l'estimo, el vull. Escric per fer-me'l present, per omplir-me, falsament, del seu amor. L'estimo i no el tinc: entremig, tot de mots sense pes, sense a penes sentit, sense convicció profunda. Mots vans, ni tan sols inventats: pura repetició mimètica d'uns pensaments incoherents, d'uns impulsos vagues, pur eco d'un cos que no vol estar sol.

What did you feel the first time you saw him, walking by you ^{on the} right, leaving his tray on a table, shaking hands with José, being introduced as Sandra's brother, sitting at the second table in front of you, chatting and munching? Curiosity.

What did you do? I asked him to join us: without knowing it, I was helping Fate.

Did you love him? He was lovely, indeed.

But did you love him? I felt towards him a very warm sympathy.

How do you know? I stayed, and did not want to leave.

What was your talk about? His work, his leaving Calgary, philosophy, the ^{general} aim of life, his not ^{worrying} ~~causing~~ anything.

How did you dare to help Fate again? I don't

know: I just did it (perhaps Fate was helping me).

What did you do when you got home? I tried to look relaxed and casual: I suggested a bath, I offered him food, I gave him a last drop of sherry. Well, we talked. We talked for at least eight hours.

Did you love him? I was loving him ever more. When we were in bed...

Wait a minute! What did you talk about? About him, about me, about him, about me,, perhaps about something else, maybe philosophy.

So that you loved him... Oh, yes! When we were in bed (we kept still talking) I caressed him on the nape, I put my head close to his arm, perhaps I kissed him on the hand, I told him I was loving him.

And later? I let him go to sleep, then I put on the lights of the kitchen, so that I could see his profile, and I went close to him, very slowly, caressing and kissing him on his shoulder and his arm, perhaps on his forehead. Then I put my hand (the right hand, it must have been) inside his shorts, trying to get hold of his prick, but somehow I could not find it (never before had I done anything like that, so that no wonder I could not find my way). I touched and caressed something very rough, it must have been one of his balls. And suddenly he turned around, he put his left arm across my back, perhaps he allowed me to kiss him: I took off my pijama and my underwear, I took off his pijama trousers and his shorts, and we made love.

How? I was on top of him, kissing him on the

mouth, holding him by the shoulders, ^{holding} ~~pressing~~ him sometimes with my hands on his buttocks, pressing him with my groin on his groin, with my prick between his thighs, moving over him while he moved underneath.

Did you come easily? I did, but I am afraid he was late. As a matter of fact, I feel that I was much too fast for him.

Do you remember well that night? No, I am sorry.

Did you love him? Oh, I loved him, I did!

And then? Well, after a while (this was very sweet of him: he never was in a hurry to get rid of my weight) I stretched myself besides him.

Did anything special happen? Yes. I told him: "You have very beautiful hands". And he said: "Only a Spaniard would have said this; well, only a Latin".

Did you ask yourself whether he had ever before made love ~~to~~ ^{with} somebody like yourself? Yes, and I guessed he had, but I did not care. Now, I think that perhaps he never did, at least not in the way of a habit. He seems to care too much for love. But perhaps I am only trying to fool myself.

And then? Well, it must have been at least half past six in the morning, he went to sleep, and I turned around, caressing him very lightly, feeling to the full my unbelievable happiness, having perhaps two little bits of sleep.

When did you wake up? At ten o'clock. I embraced him, he said that he was in a hurry, and I left him alone. We had coffee, I gave him the keys and twenty dollars, and he left at about half past eleven.

What did you do then? I washed the sheets, I went downtown to have lunch, I bought him a silver ball-point pen, and brought with me two bottles of German champagne. Ah! I went also shopping for food.

When did he come back? I don't remember the exact time, but it was early enough, most probably at about eight o'clock.

What did you do? We ate, we drank champagne, he made toasts to philosophy, myself to Fate (it was just eight years ^{that day} since I first came to Canada), and were relaxed and happy.

Did you go to bed early? Rather early, I am afraid, but not before one o'clock. I had been washing his clothes

Mentre escrivia això, passades les deu de la nit, han arribat tots dos, Daniel i Ray. M'ha costat una mica de fer que es banyessin, els he rentat la roba, he pogut abraçar Daniel un moment, han menjat i han begut modestament, i ara estan dormint tots dos al living, mentre joestic tranquil, no gens gelós, gairebé convençut que hauria valgut més que haguessin esperat a venir al dissabte, deixant-me acabar l'interrogatori que tan bé havia començat.

29 gener

Després de les angúnies d'aquests darrers dies, la situació ideal: Daniel està llegint, assegut al costat meu, mentre jo escric en aquest diari.

Van arribar tots dos abans d'ahir, i tot el que Daniel em va prometre s'ha complert: Ray se'n va anar el dia següent, i Daniel i jo hem estat junts, feliços i tranquils, més tranquils aquesta vegada que la primera gran setmana de beatitud total (tot el que és excessiu es torna al cap i a la fi inquietant), i també més feliços, en la mesura^{en} que la nostra aliança sembla haver-se fet més ferma, més ben realitzada, més tolerant per les dues bandes, més confiada i definida de cara al futur.

Ahir al vespre vam sortir a sopar i vam anar al cine amb Enrico i Danièle. Enrico estava fascinat; Danièle semblava avorrida i tolerant. Ens vam divertir molt al cine, i després vam parlar llargament aquí: Daniel va servir-nos de pretext, a Enrico i a mi, per parlar de nosaltres. Més ben dit, vam parlar de nosaltres provant de donar-nos a conèixer a Daniel.

Després vam parlar Daniel i jo, sols. És increïble, però ja no ho és tant: estic segur que m'estima, i m'ho va dir, i m'ho ha repetit. Vam fer l'amor, al llit, no diré pas que amb una tendresa inusitada (perquè a darrera hora, malgrat totes les meves pors, sempre, en el moment just de fer l'amor, Daniel havia estat tendre), però sí que amb més tendresa que mai. El vaig abraçar llargament; després ens vam quedar ajaguts l'un al costat de l'altre,

amb els cossos i les cuixes a frec; finalment, Daniel es va estirar bocaterros, i ens vam estar agafats de la mà (la meua mà esquerra dins de la seva mà esquerra) no sé quant de temps, fins que vaig perdre tota sensació del tacte.

Avui ha estat tot perfecte. Amb dos mots ens hem entès sobre Ray. Però, sobretot, ens hem entès al nivell de les coses mínimes, de l'ordre de la casa, de l'ordre del nostre amor, de l'ordre de la nostra vida. El projecte de Daniel és de treballar seriosament, i amb un cert risc, en el curs d'aquests dos mesos, i després de venir amb mi a Europa. És increïble (quantes vegades no hauré de repetir aquest mot!), però gairebé que m'ho crec. M'ho crec, decididament.

Me l'estimo, pobre ximplet. He perdut el sentit de la meravella en què vaig viure la primera setmana, però he obtingut, avui, un sentit de seguretat que és una meravella superior. La vida, després de tot, no està pas tan mal feta.

Daniel ara està assegut al davant meu. Llegeix The bell jar, de Sylvia Plath. M'ha dut una cervesa, que estic acabant. M'ha tractat una mica en broma, una mica amb aire protector: voldria que fós un professor distret i desordenat. Sóc feliç, i se sent feliç, n'estic segur, de seure al davant meu llegint mentre jo escric a màquina. Pobre petit, estimat petit!

31 gener

Segueixo essent feliç, amb estranyes alternati-
ves. Ahir, per exemple, Daniel va fer tard a la
cita que teníem amb els Musacchio, i fins que no
es va presentar la meva angúnia va anar creixent
com si no pogués preveure cap altra explicació de
la seva absència que la més dolorosa, que fóra el
pur desdeny. Finalment va venir, i tot va anar com
una seda. A la nit, com ha fet altres vegades, i
no sense raó, se'm va girar d'esquena posant-se a
dormir, i altre cop em va vèncer l'angúnia. Jo ma-
teix estava esgotat i hauria fet molt més bé posant-
me a dormir seriosament, enlloc de provar, una altra
vegada, de forçar-lo a fer l'amor; finalment, me li
vaig acostar, i vam fer l'amor, com cada nit, però
aquest matí em sentia gairebé convençut que érem
prop de la fi. M'he despertat cap a dos quarts d'u-
na, he pres cafè, m'han telefonat Enrico i Milan,
i cap a dos quarts de dues he tornat al llit. Poc
més tard Daniel estava despert, i un cop ^{vençuts} ~~passats~~
els preliminars del dia, sempre més aviat ensopits,
hem passat unes hores de pura tendresa fins que se
n'ha anat a dos quarts de sis (de fet, Daniel ha
estat de mal humor durant bastant de temps, ara me'n
recordo: però la meva sospita que era per despit
pel que havia passat durant la nit s'ha desmentit
del tot més tard). Daniel ha tornat, amb Ray, prop
de les nou: hem begut una ampolla de champagne, i
finalment Ray se n'ha anat, passades les deu. Da-
niel ha obert un llibre i s'ha posat a llegir; he
provat de comunicar amb ell, sense èxit. Més tard,

li he retret la seva actitud, i ha estat gentilíssim. Ara se n'ha anat a dormir, de sobte, altre cop com si fugís. Em sento tranquil, ^{però,} perquè ^{abans} hem aclarit una mica la qüestió, i potser seré capaç de dormir, jo també, sense forçar-me a usar-lo. De moment, he estat capaç de posar-me a escriure, en lloc de seguir-lo. No sento angúnia, i no hi ha cap dubte que, d'un costat, la meva susceptibilitat paranoica té la culpa de gairebé tot el meu sofriment, ^{que} de l'altre, el puc a poc a poc orientar a ser tendre amb mi d'una manera menys passiva, que és, quan em ve la follia, el que ^{em} fa creure que tot ha estat perdut des del començament. En tot cas, és segur que aquests darrers dies, des del dimecres, tots dos hem après molt, i que mai no he arribat a convèncer-me que hi hagués en Daniel res que no fos fonamentalment íntegre i bo. És veritat que em fa por que, fora dels moments de tendresa, la intensitat de la nostra comunicació mai no serà la meravella d'identificació que va semblar que havia de prevaler sempre, ^{tal com va prevaler} la primera setmana. Però em això no hi ha res que no sigui del tot natural. El nostre amor potser s'acosta a la rutina, però potser serà així que subsistirà.

8 febrer

Vaig escriure aquí l'última vegada fa vuit dies, la vetlla d'un dia capital en la meva relació amb Daniel, que va ser el passat diumenge, primer de febrer. La comèdia que vam viure va començar poc temps després que havia acabat d'escriure: me'n vaig anar a dormir cap a les quatre, abstenint-me, per primera vegada, de tocar Daniel, i aproximadament al cap d'una hora o una hora i mitja ell va sortir del llit. Vaig pensar, naturalment, que fugia de mi; vaig esperar una mica, fins que vaig anar a veure què feia, i el vaig trobar fumant al living; ell va entendre que el seguia per sol·licitud, jo vaig provar de dir-li que era per despit; però, sense acabar-ho de dir del tot, me'n vaig anar altre cop al llit. Em sembla que va ser cap a les vuit que va tornar: em vaig aixecar, després d'adonar-me que duia els shorts que, des del dijous de la nostra primera setmana, havia quedat entès que es treuria sempre que fos al llit amb mi, i vaig veure que havia buidat la darrera ampolla de champagne de tres que ^{uv} teníem ~~la vetlla~~ (n'haviem ja begut una amb Ray, i l'altra, Daniel se l'havia endut abans al cine). Vaig tornar al llit, i no vaig tardar gaire a desfer-nos dels llençols d'una revolada, agafant Daniel brutalment i treient-li els shorts, tirant-me damunt d'ell per fer-li l'amor sense amor, fent l'amor amb el seu cos quasi inert, gairebé del tot passiu, a penes res més que un cos (però, tant jo com ell, posant tanmateix una mica d'amor, de tant

en tant, en la nostra violència i passivitat respectives). El vaig deixar anar tan aviat vaig obtenir el meu orgasme, empenyent-lo cap al seu costat del llit. No recordo si vaig provar de tornar a dormir; però ben aviat vaig estar despert i llevat, començant el dia, mentre Daniel dormia.

Cap a dos quarts de quatre, Ray va telefonar i vaig poder cridar Daniel. Jo estava ajagut al sofà, i Daniel, un cop va haver parlat amb Ray, es va quedar una estona assegut sense dir res; jo tampoc no li vaig dir res. Finalment es va començar a preparar: li va costar dues hores de fer-ho tot, tot el temps que^{hi} va poder posar. Cap a dos quarts de sis, quan ja feia una estona que no el veia ni el sentia, el vaig anar a buscar al dormitori: estava assegut al llit, esperant, ell també, moix com un petit ocell ferit.

Pobre petit, estimat petit!: no havia notat res de la meva violència i, en canvi, estava convençut que no podia sinó haver decidit de treure'l de casa. Vam parlar i ens vam tornar a fer amics, i a la nit ens vam estimar molt més que mai, moltíssim més que mai.

Se n'havia d'anar el dilluns, però encara va tornar, per sorpresa, a la nit: Ray no s'havia presentat a la cita. Se'n va anar el dimarts, i abans d'ahir, divendres, va tornar: no va trobar la feina que buscava, i ara és possible que es quedi indefinidament. Mentre escric, el tinc assegut al davant meu, llegint. El seu llibre d'avui és l'Odissea, traduïda per Robert Fitzgerald. Som amics i ens estimem.

22 febrer, diumenge

Vaig conèixer Daniel el dia 12 de gener, i es va quedar amb mi fins al matí del dilluns dia 19. Total: set nits.

Va tornar, amb Ray, el dijous dia 22. Van marxar cap a Calgary el matí següent, i van tornar tots dos tard el vespre del mateix dia. Es van tornar a quedar ~~tots dos~~ a dormir, i se'n van anar altre cop cap a Hinton i Entrance el dia següent, dissabte 24, cap a les cinc de la tarda.

Daniel va tornar, amb Ray, el dimarts 27 de gener. Ray es va quedar a dormir, i des del dimecres dia 28 fins al dimarts dia 3 de febrer al matí Daniel i jo vam estar sols. Total: sis nits.

Daniel va tornar de Hinton, sol, el divendres dia 6 de febrer i se'n va anar cap a Calgary el matí del dijous dia 12. Total: sis nits.

Va tornar de Calgary el diumenge dia 15, amb la seva germana, Sandra, a casa de la qual va passar la nit. El dilluns dia 16, a les dotze del matí, Daniel va venir, i es va quedar fins al matí del dia següent, que va marxar (a tres quarts de set del matí) cap a Entrance. Va passar, doncs, una darrera nit amb mi (no vam fer l'amor: jo me li vaig posar a frec mentre dormia girat d'esquena, emmotllant el meu cos al seu cos, sense deixar el més petit espai entre ell i jo, fins que, per fi, me li vaig escórrer entre les cuixes).

El vaig veure una darrera vegada el dijous dia 19, que vam dinar amb Sandra. Havia tornat el dia abans: jo era amb Enrico, i no vaig arribar a casa

sinó després que ell ja se n'havia anat, enduent-se la major part de les seves coses i deixant-me amb la impressió que ja no tornaria.

El dijous vaig tenir temps encara de parlar sol amb ell un moment, abans que arribés la seva germana. Em va commoure fins a les llàgrimes, una altra vegada, que respongués als meus retrets d'una manera que, en darrer terme, em va tornar a convèncer de la seva innocència. Però, en separar-nos cap a les cinc de la tarda, li vaig demanar que em tornés les claus, dient-li al mateix temps que era a ell que pertocava ara de fer el primer pas si calia que reprenguéssim la nostra relació.

A desgrat d'això, estic tranquil. Sé que el tornaré a veure, tard o d'hora, ara que ~~se m'ha obert~~ el pont de Sandra (estic convidat a sopar amb ella i el seu marit Todd el dijous vinent). Sé que puc confiar en la bondat de Daniel. I avui, rellegint aquest diari, m'he adonat que la meua confiança en ell es va afermar d'una manera considerable, entre la primera setmana de felicitat folla i implausible i els darrers sis dies de companyia amical i tendra.

La nostra nit d'amor més feliç va ser la del diumenge primer de febrer, que ens havíem reconciliat després d'haver arribat tots dos a creure que ens havíem barallat per sempre: vam fer l'amor llargament i pacientment, i sé que aquesta vegada va obtenir el seu plaer abans que jo. Un cop ens vam estirar l'un al costat de l'altre, me li vaig abraçar, i ell em va agafar la mà dins la seva. Finalment, el vaig deixar anar, i va ser ell que, al seu torn, em va abraçar mentre jo li donava l'esquena.

Vam passar dues estones llargues abraçant-nos l'un a l'altre d'aquesta manera, primer jo a ell i després ell a mi. Cap dels dos, però, no ens vam saber abandonar al son, tement tots dos que pesàvem massa damunt l'altre. Vam acabar prenent tots dos un somnífer, i el vaig tornar a abraçar, i vam dormir, sense adonar-nos-en, sis o set hores seguides.

El divendres dia 6, que havia tornat i estava cansadíssim, li vaig prometre de deixar-lo tranquil, però al capdavant no em vaig poder aguantar. No recordo la nit del dissabte dia 7, però sé que vam fer l'amor. El diumenge dia 8 no vam fer res: ja no calia tant, perquè ja confiàvem l'un en l'altre. I el divertit és que la nit del dilluns dia 9 vam tornar a fer l'amor, però de tant distrets que n'estàvem ens va costar Déu i ajuda reeixir-hi, i no hi vam arribar sinó amb l'expedient que, mentre jo el masturbava, l'estrenyia per darrera, fins que per fi ell es va escórrer dins la meva mà i jo entre les seves cuixes. Però potser m'equivoco: potser el procediment que acabo de descriure va ser el que vaig emprar el divendres dia 6, mentre que la nit del dilluns dia 9 va ser la que va acabar amb ell bocaterros i jo damunt d'ell refregant el meu engonal contra el seu sacre (segurament ell ja havia obtingut el seu plaer mentre ens abraçàvem cara a cara, amb el meu cos damunt del seu). ^{La veritat és,} ~~De fet,~~ però, ^{que} no me'n recordo. I fins i tot és possible que no m'hagi equivocat sobre la nit del dilluns, mentre que l'incident que acabo de contar podria pertànyer al matí del dimecres, que ell va venir al llit molt tard, després d'escriure unes cartes, i em sem-

bla tanmateix que al capdavant també vam fer l'amor.

Ben mirat, em sembla que ho tinc tot fet un barreig, però tant és: de les vint nits que Daniel va passar amb mi en el curs de trenta-sis dies (del 12 de gener al 16 de febrer), potser no m'hi va haver ^{més de} dues que no féssim l'amor d'una manera o altra. Recordo que el pobret em va dir, el matí del dia 12 de febrer, que em vaig entestar a fer-li l'amor encara una darrera vegada abans que se n'anés: "We come and I go". I did certainly come, pobret estimat, this time with my prick between your thighs, embracing you very quietly, but you did not come, for you did not like it so quiet: you just went away. I hope you will not make me wait too long for your coming back, ^{to come both of us together,} dear little lovely monkey, my beloved little fool! All right?

He acabat d'escriure el que precedeix fa gairebé dues hores, però és evident que el meu intent de rememoració total dels "fets d'amor" m'ha dut per mal camí: he acabat masturbant-me, i això no formava part del meu programa. Em sembla que hauré de deixar Daniel tranquil fins que torni de veres. Mentrestant, serà millor que m'entretingui provant d'escatir què entén Jakobson per paralel-lisme. Abans que res, però, em menjaré un sandwich.

24 febrer, dimarts

- Et qu'importait le désir même? Il n'y avait que ceci: un être qui a de la tendresse pour un autre être. Tant que l'on n'aime pas, la sensualité peut vous faire illusion. Sitôt que l'on aime, on sait qu'elle n'est rien. Ce n'était pas du corps de Ram qu'Auligny avait joui, c'était de la tendresse et de l'estime qu'il avait eues pour elle.

Montherlant, La Rose de sable, p. 482.

27 febrer, divendres

Vaig començar fa uns dos mesos, obsedit pel record de José Espinosa Ferreiro (mort, per a mi, cap al 44 o 45, fa, doncs, més de vint-i-cinc anys), el sonet següent, que avui em sembla d'haver acabat (però estic segur que encara el corregiré: la chute és decididament massa fluixa):

Dels teus setze anys no tinc res, i en tinc més
que no he perdut. Ara, a free de la mort,
no penso pas incriminar la sort,
que t'emportà, si no et torna: només

fora del temps, dins el temps de després,
vogant perdut pel mar del meu record,
potser, a la fi, faràs rem cap al port
del meu destí. I, rescatat excés

miserable del naufragi d'amor
que he estat tot jo, sol amb la meva por,
mentre he viscut, em donaràs estranys

sous de delit pels treballs de dolor
passats per tu, i, en pac del meu enyor
desesperat, l'amor dels teus setze anys.

Presca al nivell de la sensualitat i la tendresa,
la vida de vegades s'acosta tant com es pugui a la
felicitat total. Però l'amor decebut, la inclinació

cap a la passivitat ^{indefensa} ~~suprema~~ que no troba correspon-
 dència activa i resposta adequada fora de nosaltres,
 és una de les angúnies més horribles de la vida,
 tant més horrible ^{pel fet que} ~~en la mesura que~~ ens hi aferrem
 voluntàriament i que, mentre dura, no ens en pot
 alliberar sinó una altra voluntat totalment indepen-
 dent de la nostra. La paradoxa de l'amor resideix
 en això, que ens hi subjectem per elecció, i que no
 se satisfà sinó mitjançant la subjecció d'una altra
 voluntat que volem igualment lliure en l'elecció
 (irònicament, doncs, també tan subjecta com la nos-
 tra, però subjecta a càrrec seu i no pas al nostre).

Daniel em fa patir, no pas encara al nivell del
 despit, perquè no tinc cap raó que em faci creure
 que, mentre ens vam estimar, no m'estimà de veres,
 però em fa por ^{de} pensar que potser mai més no tornaré
 a poder estimar-lo, aquí, a casa meva, o en qualse-
 vol altre lloc, amb mi, al costat meu, i pateixo ja
 de la por que em fa el sofriment que temo. El meu
 enemic d'ara és ja la seva voluntat de l'avenir,
 la voluntat que voldria veure ja subjecta a l'elec-
 ció corresponent a l'elecció a què m'entesto a sub-
 jectar la meva. Daniel em fa patir, doncs, només per-
 què l'estimo.

28 de febrer, dissabte

D'una manera totalment irracional, estic disposat a passar el dia pensant que potser vindrà Daniel, esperant veure'l entre la gent del carrer, pendent del telèfon per si truca. Només estic tranquil quan ja no hi compto: al llit, doncs, que és quan l'hauria d'enyorar més.

Una possibilitat que sóc, segons sembla, fonamentalment incapaç de promoure consistiria a posar-lo al seu lloc catalogant-lo entre les meves preses. Una pura ximpleria, sens dubte, ja que les meves preses es redueixen a Durbin, Daphne i Daniel, i de Daphne no en vull saber res, mentre que de Durbin, la pobra víctima, no en tinc a penes cap altre record que el d'una cosa tèrbola i mal girbada. No puc, doncs, ni que ho volgués, enfilarme tant que arribi a tranquil·litzar-me identificant en mi cap instint predatori.

I tanmateix el tinc, aquest instint, o més aviat l'avort de quelcom que s'hi assembla. Avui, que l'Enrico m'ha irritat una mica amb el seu leixa-pren (o potser hauria de dir, ja que és un filòsof, el seu modus ponendo tollens), que consisteix a fer allò que no vol fer, però tan malament o inoportunament com pot, de manera que tampoc no ho fa (i tothom perd en el joc: l'altre, que no el troba tan divertit com l'esperava, i ell, que ha començat per no voler-s'hi divertir), avui, doncs, que la irritació (molt lleugera) que m'ha produït l'Enrico ha vingut després d'una llarga estona que he passat escrivint cartes i posant or-

dre, m'he sentit, d'una banda, gairebé disposat a tornar a activar la meva curiositat intel·lectual (que ja sé que no és un instint avortat, per bé que aquests darrers dos mesos s'ha mantingut en un estat dorment), i, de l'altra, a punt per imposar damunt dels meus sentiments la força de torsió suficient per permetre'm de deseixir-me'n i objectivar-los, amb Daniel, com he dit abans, al seu lloc.

Pobre Daniel! I pobre de mi: no m'ha durat gaire, l'impuls salvador, que és l'impuls intel·lectual, l'instint de curiositat. M'he esbraveït rapidíssimament, i m'he tornat a trobar, potser més feble que mai, sense defensa contra les fiblades intermitents de l'enyor, el despit i la por.

El centre del meu amor per Daniel és l'estima i la confiança que ell m'inspira. I estimo el seu cos, tant com es pugui. No sé, però, si estimo "també" el seu cos. Segurament que no: el mot "tendresa" és l'únic que potser pot indicar la qualitat total del meu amor per ell, que comença amb el descobriment, sempre elusiu i mai prou segur, de les ^{seves} qualitats personals, passa pel desig més violent, i veritablement es consuma en la companyia quotidiana, els petits serveis rebuts, i sobretot donats, l'atenció constant i la benevolència continua. Del seu cos, sol, no en sé res i probablement, un cop ha estat decidit que l'estimo, mai no sabré res: no el puc veure sinó amb els ulls de la meva estima per ell, i fins i tot en el cas que arribés a odiar-lo, a ell, estic segur que no podria deixar

de seguir "estimant" el seu cos, en el sentit que la tendresa que encara hi posés, desitjant-lo i usant-lo, seguiria estant orientada i determinada per l'estima que ell, cada vegada que l'estimés, al capdavall seguiria inspirant-me.

Tot està en el fet que les qualitats personals i la confiança sobre les quals recolza l'estima són, ho torno a dir, elusives i mai prou segures. Ho seguirien sent, en el cas que arribés a odiar-lo. Però ho són ja des d'ara, que em sembla que només l'estimo, i és això que ja des d'ara és horrible. Sobretot ara, que és lluny i no puc, doncs, aplicar damunt de les petites ferides del meu despit el bàlsam d'una tendresa activa. M'he de satisfer de records, però entre els records hi ha també les sospites. I les pors, que neixen dels records. I que creixen amb les sospites.

¿On anirà a parar, aquest diari? Fins ara no hi he escrit res que no tingui a veure amb Daniel, i no obstant el vaig començar destinant-lo a tots els meus usos. És evident que he perdut el sentit de l'ús de res que no sigui Daniel.

1 març, diumenge

Avui he somiat que érem una colla d'homes, potser sis o set, de totes les edats (recordo sobretot un vell guru musulmà o cristià, de barba blanca o rossa, que semblava ser el boc més excitat de tots), que volíem refregar-nos l'un contra l'altre, en una sèrie continua, al mateix temps que, com a branques que es despreguessin, allí on cadascú de nosaltres s'esqueia ésser, del tronc comú que preteníem formar, hi havia a una banda i l'altra tot de dones que ens pertanyien individualment, branques que, al seu torn, entrelligassaven, plenes de desig, i entortolligaven els seus branquillons, refregant-se també les unes amb les altres.

M'he despertat amb coragre i amb la bufeta plena, i, sense deixar que el somni se m'esvanís del tot, he pres sal de fruita i he orinat. He tornat al llit i, mig ensonyit, he ajudat pacientment el meu cos a atènyer la satisfacció del seu desig, fins que, després de tres onades de tensió i repòs, per fi he aconseguit escórrer-me dins dels shorts. He tornat a orinar, llargament i olorosa, m'he pres un somnífer i he provat de dormir a fons, sense a penes aconseguir-ho.

Recordo que en el curs del meu somni, i segurament just abans d'acabar de despertar-me i decidir de llevar-me i orinar, he reconsiderat amb ulls cínics el que vaig escriure ahir, dient-me a mi mateix amb un to sarcàstic que evidentment que estimo abans que res només el cos de Daniel! I és veritat. Però també és veritat que, tan aviat ^{com} em

poso a estimar-lo, ^{l'amor} l'amor del seu cos fa de despertador de l'ànima, i és tota la tendresa que sento per ell que verifico cada vegada que em poso a estimar el seu cos; però no cal dir que podria molt bé limitar-me a estimar el seu cos, sense estimar-lo a ell fora dels moments que de totes maneres l'estimaria a través de l'amor del seu cos, sense sentir per ell, doncs, cap tendresa, fora de la tendresa egoista que forma part de la satisfacció del desig. Però, en darrer terme, tot això ja ho havia dit ahir.

L'edifici del meu amor per Daniel descansa damunt els fonaments del meu desig del seu cos. Les parets i els murs que el limiten per dins i el distingeixen per fora, els mobles i altres objectes de tota mena que l'omplen i fins i tot els animals domèstics que hi habiten, són la meva tendresa. L'estructura de ciment armat que ho trava tot i ho sosté són la confiança i l'estima que m'inspira.

In memoriam J. E. F., perdut de vista
pels volts de l'any quaranta-cinc.

Dels teus setze anys el poc que tinc val més
que el que he perdut, que és passat i tot mort.
No penso pas incriminar la sort,
que t'emportà, si no et torna: només

fora del temps, dins el temps de després,
oh pur absent vogant pel meu record,
potser, a la fi, faràs rem cap al port
del meu destí; i, rescatat excés

miserable del naufragi d'amor
que he estat, jo sol, asservit a la por,
mentre he viscut, m'atorgaràs estranys

sous de delit pels treballs de dolor
del meu servei, i en pac del meu enyor
desesperat, l'amor dels teus setze anys.

2 març, dilluns

Cos estimat, el fonament
del nostre amor és el desig, que vetlla
i violentament se satisfà
en el goig, cada nit, que potser és la darrera
i que rapinyo, ple de la por de l'endemà.

Petit cos tendre i dolç, no tinc espera:
és vell el meu enyor del front color d'ametlla
i buit de pensament

i els ulls vagarosos i grisos
i la boca goluda, que el bes torna innocent,
i el coll i les espatlles, carícia de la mà,
i d'un pit com és ara el teu, on els països
que m'entreté de visitar

tenen port i frontera.

Obre les cames, dòcil, i deixa'm que contempli
la coma del teu ventre i el seu melic rodó.

Passejo els ulls per la foscor
de l'horta santa, i m'estableixo a l'ombra
de l'arbre de ciència divinal
que, nu i vinclant-se, s'aixeca al mig de l'engonal.

Oh, desig que es vol satisfer!

Cos meu enamorat, no demanis venjança:
ens cal encara, de primer,
saludar, humils, amb un petó
el zenit d'aquest horitzó,

per conjurar el despit i la malastrugança.

I torno cap a tu, cos ardent i submís:

te m'abraço als turmells, ressegueixo les cames,
i arribo, cos amunt, fins al somrís
incert, gairebé absent, que ofego amb els meus llavis,
i, cos avall, devasto el paradís.

Oh, desig que se satisfà!

No tinguis pressa, amor, fes-lo durar.

Cos saciat, hem estat savis,
tots dos, i el nostre goig és infinit:
endinsem-nos, feliços, en la nit.

15 març, diumenge

Vaig passar la darrera setmana de febrer relativament tranquil, sempre, però, sentint l'angúnia del meu amor per Daniel. Vaig escriure en aquest diari, recurs no del tot inútil, i finalment, el diumenge primer de març al matí, vaig telefonar Daniel, i la meva tensió es va alleujar.

Vaig sopar a casa de Sandra el dimarts dia 3, i no sé si va ser el dimecres o el dijous següent a la nit que vaig tornar a parlar amb Daniel per telèfon, i altre cop em vaig sentir relaxat.

El divendres dia 6 vaig dinar amb Sandra, i en acabar vam decidir d'anar a Calgary per sorpresa. Vam tornar el diumenge dia 8 al matí, i vaig tornar a plorar per Daniel, potser per darrera vegada, la nit d'aquest diumenge, refusant-me a acceptar el seu allunyament i posant les meves llàgrimes en el lloc dels actes de tendresa que la seva absència, que veia sense remei, no em permetia de dedicar-li.

El dimarts, dia 10, vaig començar a sospitar que el meu enamorament per Daniel s'havia acabat, o bé que l'estil del meu amor canviava. Es va tornar a presentar, per sorpresa, el dimecres a la nit, per fer-me proposicions deshonestes amb un altre noi, i finalment es va quedar a passar la nit. Vam parlar molt i molt bé, sense que, però, jo sentís la mateixa impaciència per besar-lo i acariciar-lo que havia sentit totes les altres vegades que havia estat amb mi, i finalment, cap a les quatre o les cinc de la matinada, vam fer l'amor, molt bé, però sense l'escreix de desig i tendresa d'abans. El vaig tornar a

veure el dia següent, ~~divendres~~^{dijous}, al vespre, que per fi vaig cedir a les seves proposicions decididament deshonestes i que va marxar, cap a les vuit, amb l'altre noi. Ahir havia d'haver tornat, o si no avui, però ni ho volia ni ho vull; d'altra banda, crec que vaig trobar la manera de prevenir el risc que no complissin, ell i el seu company, el tracte que vam fer (els vaig donar un xec, que em van prometre de no cobrar, i que jo al meu torn vaig ordenar el banc de no pagar).

El divendres, cap a les onze, va venir Sandra. Es va quedar fins a les cinc de la matinada. No vam fer sinó besar-nos i acariciar-nos, fins que vam anar al llit, però no vaig ser capaç de fer-li l'amor. Sandra és una bojeta enormement estimable, i terriblement apassionada en el seu amor per mi. Mai no m'havia sentit tan ben estimat, i no vull sinó tornar-la a veure i tornar a estar amb ella, reite- radament; al mateix temps, però, em fa por que mai no arribarem a poder fer l'amor. D'una banda, no crec que sigui capaç d'ajudar-me com convé, i, d'altra banda, ocorre, simplement, que, al llit, prefereixo decididament el cos d'un noi de setze anys com és ara Daniel, reflex exacte de la meva tendresa.

El total de la meva situació ha canviat, doncs, aquests darrers dies d'una manera considerable. De moment, estic decidit a acceptar-la tal com es presenta, sense capficar-me massa. Sandra, en tot cas, sembla ser el meu futur immediat. Pobreta estimada!: em fas por, i em fa por que no et sabré estimar com caldria. Ara per ara, però, em sembla que t'estimo, i és segur que et vull estimar.

16 març, dilluns

Avui, Sandra ha passat vuit hores al llit amb mi, des de dos quarts d'onze del matí fins a dos quarts de set del vespre. Cap a dos quarts de tres hem menjat una taronja i pres cafè. Poc abans que se n'anés, he vist el sol de la posta reflectint-se, en tota mena de tons vermells, damunt els edificis que domina el meu balcó, que dóna a l'est. Ha fet, doncs, un dia clar i assolellat. Nosaltres, però, l'hem despès, dins la fosca, exhaurint-nos en la felicitat.

4 abril, dissabte

Daniel va tornar el dijous dia 19, molt tard, potser al voltant de les dotze de la nit. Havia pres LSD, un total d'unes quinze dosis, em va dir, en el curs dels sis o set dies que va estar a Calgary. Estava deprimit, gairebé aterroritzat, però lúcid i encara amb un cert sentit de l'humor, tanmateix, i decidit a vèncer el seu estat. Es va banyar, val a dir que copiosament (va arribar brut que feia fàstic), va menjar i beure, ~~una mica~~ ^{molt poc,} va parlar, amb la sàvia mesura de sempre, el vaig besar una mica, i finalment se'n va anar al llit, on el vaig deixar dormir tranquil.

El dia següent, divendres, al matí, Sandra va venir, com havia fet cada matí des del dilluns dia 16, i li va cosir i planxar els pantalons, que vaig rentar el dia abans i s'havien encongint una mica. Tard a la nit, potser cap a les quatre, vaig haver d'empènyer-lo cap al llit, on vam encara fumar dos cigarrets, i finalment me li vaig abraçar, quan ja m'havia donat l'esquena per dormir. Es va girar, disposat a fer l'amor cara a cara, però el vaig masturbar ràpidament, i me li vaig tornar a abraçar, prement-lo altre cop per darrera, amb el meu penis erecte entre les seves cuixes, fins que em vaig escórrer, feliç ~~amb~~ de tornar a tenir-lo amb mi.

El dissabte vam sortir amb Sandra. Vam acabar bevent-nos una ampolla de champagne, feliços i enamorats. Sandra se'l va endur, i van tornar ^{al} el diumenge, però vam ~~acordar~~ ^{acordar} que no tornaria a quedar-se amb mi fins ~~al~~ ^{al} dimarts.

El dimarts, dia 24, al matí, Carl es va ~~tratar~~ presentar, amb una mentida que em va irritar contra Daniel, i el vaig deixar que li telefonés a casa de Sandra. Es van citar prop de casa meva, i encara no ha tornat.

Em va telefonar el ~~dimarts~~ ^{dilluns} passat, dia 30, assegurant-me que vindria el dimarts que ve. Li vaig fer prometre que em tornaria a telefonar avui, després de les dotze de la nit. Ara és prop de la una i encara no ha trucat, ni ^{no} ho farà, és clar.

He vist Sandra, prou sovint, en el curs d'aquests dies, i crec que ens anem estimant cada vegada d'una manera més segura. Però enyoro Daniel, l'inabastable i inaccessible, segons ^{que} li agrada de dir a Sandra. Avui Sandra m'ha preguntat per fi si havíem fet l'amor, Daniel i jo. Li he explicat la veritat, i s'ha quedat tota trasbalsada (gelosa de mi, molt més que d'ell), però finalment he arribat a convèncer-la que tot era a fi de bé. Ens estimem, i crec que ens estimarem encara molt, però Daniel és el nostre veritable amor, l'amor que ens ha dut a estimar-nos.

4 maig, dilluns

Escric a l'avió, a mig camí entre Edmonton i Londres. Començaré amb el report succint dels fets de Daniel des de la darrera vegada que vaig escriure en aquest diari.

Daniel va tornar finalment el dijous dia 9 d'abril. Es va quedar amb mi la nit del dijous al divendres i la del divendres al dissabte, que, com l'altra vegada, Sandra se'l va endur.

Es va quedar tranquil, amb Sandra, fins al dimecres dia 22, que va passar la nit amb mi. Vam fer l'amor abans d'anar a dormir i una altra volta al matí. Se'n va anar el dijous a Calgary, amb cent setanta dòllars que li vaig donar per comprar-se una moto. Em va prometre que tornaria el mateix dia, o el dia següent. Va tornar el diumenge: sortíem de casa meua Sandra i jo, mig enfadats, i el vam trobar a la porta. Va venir amb un altre. Vaig acabar d'emutjar-me amb Sandra, i els vaig deixar a mitja tarda.

La darrera setmana que he passat a Edmonton abans de marxar ha estat desastrosa per la meua relació amb Daniel. A penes l'he vist, sol, un parell de vegades: ens hem entès les dues vegades, però quan hem estat amb Sandra, i sobretot amb Sandra i Todd, Daniel ha estat hostil; des-

denyós, amb mi (sense proposar-ho, en el fons, prou que ho sé, però d'una manera que m'ha fet patir). Sandra ha interferit, potser també sense adonar-se'n, però d'una manera prou efectiva. Al seu torn, Daniel ~~ha~~ interferit ^{una vegada} en la meua relació amb Sandra, imposant-se en tornar de casa seva, el divendres darrer, ~~perquè~~ que vam passar plegats el vespre, després de sopar. Total: li vaig enviar una nota, per mitjà de Sandra, demanant-li que no se li ajuntés cap altra vegada que ella em vingui a veure i que no vingui avui tampoc a l'aeroport. No ens hem, doncs, acomiadat, no l'he vist a penes com un amic des de la nostra darrera nit d'amor del dimecres 22 al dijous 23. No sé pas si mai tornarem a ser amics. Probablement l'he perdut per sempre.

Sandra, al mig, i en darrer terme imposant-se ~~per~~ damunt de Daniel, m'ha fet prou feliç, però ha estat una felicitat de segon ordre, que al capdavall no val la felicitat que m'hauria pogut donar Daniel. La veritat és, però, que he estat jo que, ja fa temps, vaig decidir de marginar Daniel, per alliberar-me del sofriment que em causava el seu amor. Ell no ha estat generós amb mi, però jo no

L'he ajudat gens a ser-ho. I tanmateix l'estimo. L'he ofès, i tanmateix sóc jo que puc pretendre que he estat ofès: el meu egoisme ha guanyat, ^{però} potser el que he perdut servint el meu egoisme valia més que cap ~~guany~~ guany.

Em vaig equivocar, probablement, volent fer de la meua relació amb Daniel i Sandra un afer de tots tres, quan és evident que l'únic que podia sentir-se hi igual als ~~altres~~ altres era jo, que volia estimar-me'ls igualment a tots dos. Sandra ha estat molt gelosa de Daniel (o de mi), i Daniel s'ha vist marginat per causa de Sandra. És veritat que, gràcies segurament a mi, tots dos s'han sentit molt més prop l'un de l'altre; però això no sembla pas haver servit perquè m'estimessin més, ni ~~ni~~ tampoc ens ha dut a estimar-nos al mateix temps tots tres. Al contrari: ara per ara, Daniel ha estat sacrificat en favor de Sandra. Potser per sempre, ja que qui sap on pararà Daniel quan ens tornarem a veure. Però el sacrifici de Daniel ha estat injust, la qual cosa vol dir que tampoc Sandra i jo podrem ser gaire feliços creient-nos, o fent veure que estem, isolats.

Em fa por de dir-ho, però potser al capdavall he aconseguit el que volia, que era alliberar-me de Daniel.

29 maig, divendres

T'escric, de cara a una paret,
Daniel: t'escric en secret,
per mi sol. Mai no em llegiràs,
mai no sabràs en quin mal pas
em trobo, sense el teu amor.
Ai las, gaiteta de la tor
que anunciaves l'alba, una alba!

Ai las, gaiteta del castell
que vetllaves el joc novell
d'aquell nostre goig infinit,
d'aquell amor, tan esquifit,
ara, i tan llunyà: no res
fora, potser, d'un malentès,
i que ens semblava una alba, l'alba!

Adéu, amor meu: t'he estimat
molt més que res del meu passat
i molt més que cap avenir,
molt més que mai no sabré dir
en altres mots que aquests, que ho fan
tot tan fosc, que t'escric plorant
de cara a la paret i a l'alba.

Vaig adonar-me'n a l'avió: volia deixar-te,
Daniel estimat, i al capdavall innocent,
amb el pes de la culpa pel nostre embolic. Ni a la Sandra
ni al seu marit, d'aquest crim, que provocaren tots dos,
mai no els caldrà penedir-se. Vaig ser jo sol a cometre'l,
pel despit de saber que ens agradaves a tots,
que volies que tots t'estiméssim; de tots, t'estimava
jo molt més que ningú: doncs, el desdeny fou per mi.
I vaig ser jo, i ningú més, que vaig decidir-me, en ser el dia
que per fi vaig marxar, a retornar-te el desdeny.
Sí, te'l vaig retornar, i amb quin escreix! Amb la Sandra,
sols a l'aeroport, et vaig deixar de costat,
i, lluny de tu, encara la vaig abraçar, i vaig donar-li
l'últim bes d'un amor que ara comprenc que era el teu.
Ho comprenc, i ho sabia de molt abans, rabejant-me
en la perversitat de fer l'amor amb tots dos,

el germà i la germana gran, estimats l'un per l'altre,
tu molt més, però, tu, Daniel, sobretot.

Sense injustícia: sé que si algú va estimar-me de veres,
vas ser tu també, tu i ningú més, pobre nen
sense cap altre amor que el meu amor, exutori
del teu cor ulcerat, bàlsam del teu sofriment.

Doncs, et vaig estimar i em vas estimar: res no compta,
fora d'això, i tanmateix vam ser tots dos prou cruels
que ens vam ferir, tu primer, perquè et volies atreure
el ridícul marit, sempre instal·lat allí al mig,
i després jo, amb la germana, l'amor de la qual reparava
totes les faltes del teu, que no vaig fer presoner.
Lliure, és com et volia, i és lliure que vas estimar-me:
fora d'això, Daniel, no compta res, i, no obstant,
és per aquí que començo a veure-hi clar en l'origen
del meu joc criminal, que és el déhaver-te imposat,

a tu sol, tot el pes d'un amor que, de franc, no ho podia ser entre desiguals, tal com ho érem tu i jo.

Sí, vaig ser el teu amant, però abans jo era el teu pare, responsable per tu i responsable per mi.

La veritat, cal dir-la, per bé que fa mal: eres lliure, i et convenia ser esclau, sí, el meu esclau, Daniel.

És el teu odi que ara tindria, i, no obstant, de vegades crec que valia més l'odi que no pas un buit

abismal com és ara aquest que ens separa: una absència pura negació teva i meva a l'ensem.

Si sabem que l'un per l'altre ho som tot, ¿quina inútil trista por ens retindrà de fer real el real?

Vine, doncs, amor meu, i omplim-nos el buit de la vida:

és ser feliços que ens cal; ara, però, tots dos sols.